

Appel iværksat den 12. juli 2013 af Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 25. april 2013 i sag T-526/10, Inuit Tapiriit Kanatami m.fl. mod Europa-Kommissionen, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet

(Sag C-398/13 P)

(2013/C 274/20)

Processprog: engelsk

Parter

Appellanter: Inuit Tapiriit Kanatami, Nattivak Hunters and Trappers Association, Pangnirtung Hunters' and Trappers' Association, Jaypootie Moesiesie, Allen Kooneeluisie, Toomasie Newkingnak, David Kuptana, Karliin Aariak, Canadian Seal Marketing Group, Ta Ma Su Seal Products, Inc., Fur Institute of Canada, NuTan Furs, Inc., GC Rieber Skinn AS, Inuit Circumpolar Council, Johannes Egede, Kalaallit Nunaanni Aalisartut Piniartullu Kattuffiat (KNAPK), William E. Scott & Son, Association des chasseurs de phoques des Îles-de-la-Madeleine, Hatem Yavuz Deri Sanayi iç Ve Diş Ticaret Ltd Şirketi og Northeast Coast Sealers' Co-Operative Society, Ltd (ved advokat H. Viaene og advocaat J. Bouckaert)

De andre parter i appsagen: Europa-Kommissionen, Rådet for Den Europæiske Union og Europa-Parlamentet

Appellanterne har nedlagt følgende påstande

- Den appellerede dom ophæves, det fastslås, at forordning nr. 1007/2009⁽¹⁾ er ulovlig og ikke finder anvendelse i henhold til artikel 277 TEUF, og forordning nr. 737/2010⁽²⁾ annulleres i henhold til artikel 263 TEUF, såfremt Domstolen måtte finde, at alle de påkrævede forhold for vurdering af, om annullationssøgsmålet vedrørende den anfægtede forordning kan fremmes til realitetsbehandling, er til stede.
- Subsidiært, den appellerede dom ophæves og sagen hjemvises til Retten.
- Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

Appellen er baseret på to hovedanbringender, nemlig en overbevisning om, at 1) Retten begik en retlig fejl ved anvendelsen af EF-traktatens artikel 95 og 2) Retten begik en retlig fejl ved fortolkningen og anvendelsen principperne om grundlæggende rettigheder.

Med det første anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved at undlade at foretage en vurdering af, om betingelserne for anvendelse af artikel 95 EF som hjemmel var opfyldt på det pågældende tidspunkt. Appellanterne hævder, at det er på det tidspunkt, hvor Kommissionens forslag blev fremsat, at betingelserne for anvendelse af artikel 95 EF som retsgrundlag skal være opfyldt. Appellanterne er også af den opfattelse, at den manglende opfyldelse af betingelserne for anvendelse af artikel 95 EF som retsgrundlag ikke kan afhjælpes på dette trin af sagen. Appellanterne har dernæst gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl, idet den har anvendt et fejlagtigt kriterium ved vurderingen af, om de eksisterende forskelle mellem nationale bestemmelser om handel med sælprodukter kunne begrunde EU-lovgivers indgriben på grundlag af artikel 95 EF. Retten anvendte i den appellerede dom en grænse, der var baseret på kriteriet om den ikke-uvæsentlige karakter af handelen med de pågældende produkter mellem medlemsstaterne. Den ikke-uvæsentlige karakter af handelen med et givent produkt adskiller sig imidlertid væsentligt fra den »forholdsvis betydelige« karakter af denne handel, dvs. det kriterium, som Domstolen anvendte i den relevante retspraksis.

Med det andet anbringende har appellanterne gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl ved alene at henvise til bestemmelserne i chartret. Appellanterne er af den opfattelse, at den omstændighed, at den beskyttelse, der gives ved EMRK's artikler, som appellanterne påberåber sig, er gennemført i EU-retten ved henholdsvis artikel 17, 7, 10 og 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, ikke medfører, at Rettens forpligtelse til at tage hensyn til EMRK's bestemmelser som almindelige retsgrundsætninger bortfalder. Appellanterne har også anført, at Retten har begået en retlig fejl, idet den har udelukket handelsmæssige interesser fra ejendomsrettens anvendelsesområde, har fastslået, at »ejendomsretten ikke kan udstrækkes til også at omfatte blotte handelsinteresser« og har frataget appellanterne de garantier, der er fastsat i artikel 1 i protokol nr. 1 til EMRK. Appellanterne har ligeledes gjort gældende, at Retten har begået en retlig fejl, idet den ikke har undersøgt grundforordningens bestemmelser på baggrund af artikel 19 i De Forenede Nationers erklæring om oprindelige folks rettigheder. Eftersom at EU skal udøve sine beføjelser under overholdelse af folkeretten, og grundforordningen derfor skal fortolkes på baggrund af artikel 19 i erklæringen om oprindelige folks rettigheder, var Retten forpligtet til at undersøge, om EU-institutionerne havde opnået appellanternes frie, forudgående og meddelte samtykke, inden de vedtog grundforordningen.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1007/2009 af 16.9.2009 om handel med sælprodukter (EUT L 286, s. 36).

⁽²⁾ Kommissionens forordning (EU) nr. 737/2010 af 10.8.2010 om gennemførelsesbestemmelser til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1007/2009 om handel med sælprodukter (EUT L 216, s. 1).